

Вжрбовите котенца.

С. Райнхаймер.

Вжрбата, която беше израсла край поточето, прекара цялата зима в хубав сжн.

Една пролетна утрин тя се сжбуди и остана като гржмната. — Каква изненада! Цяла, от горе до долу, беше покрита с котенца.

„Кога са дошли? Как са дошли?“ помисли си тя.

„Нима толкова джлбоко сжм спала, та не сжм усе-тила? — А те са най-малко двадесет котешки семей-ства. И при мене ли ще останат да живеят?“

„Тури на вратата си надпис: *Жилище за бездомни котенца*“, каза ливадата на вжрбата. „Па внимавай, да не избягат от тебе и дойдат у мене, защото не са ми приятни такива гости.“

Изглеждаше, че котенцата не мислеха да се мжр-дат от местата си. Те стяха тжй удобно и кротко, като че ли желаеха веднага да захжркат. Па и топлото слжн-чице им действуваше добре.

А какви хубави, меки сребристо-сиви козини имаха те! Какви розови муцунки!

Вжрбата, която им беше покровителка, почна да мисли за тях.

„Какво да ги правя?“ каза си тя. „Дано дойде ня-кой и вземе някое-друго от тях!“

„Но чакай, преди всичко да им дам нещо да пий-нат“, помисли тя и им поднесе най-хубавия си сок.

След няколко дни нейното желание се изпжлни. Хора, които се разхождаха по ливадата, спряха се пред вжрбата и казаха:

„Ах, какви хубави котенца! Да занесем няколко на децата!“ И отчупиха няколко клонки.

Щом майката влезе в кжщи, децата скочиха, спу-стнаха се кжм нея и грабнаха котенцата от ржцете й. Те ги милваха и галеха, дори най-малкото от тях скри-шом целуна най-мжничкото котенце.